

til Bilag I., hvoraf det fremgaar, at der er i Alt 32. Deraf er der kun 8, som ere ulønnede, medens der er 3, som faar Reifegodtgjørelse, 2 der kan tilstaaes Vederlag og endelig 19, der ere lønnede. Da disse Ombud ere indførte lige fra Danste Lovs Tid og til den allernyeste Tid, og særlig den nyere Lovgivning har tilstaaet Vederlag for de fleste af disse Bestillinger, saa synes der ikke herfra at kunne hentes noget Forsvar for, at Vidnepligten skulde opfyldes uden Vederlag.

Nu er der vistnok ikke blot en Lighed mellem Byrden ved de borgerlige Ombud og Vidnebyrden, men ogsaa en Forskjel, og Forskjellen turde være meget større end Ligheden. De borgerlige Ombud besættes nemlig alle ved Valg, hvorved der ikke blot kan tages Hensyn til den Bedkommendes Skikkethed til de paagjældende Hverv, men ogsaa til deres hele borgerlige Stilling, og det turde være en afgjort Kjendsgjerning, at man til ulønnede Ombud tager billigt Hensyn til de Paagjældendes timelige Vilkaar.

Med Hensyn til Vidnebyrden er det ganske anderledes. Der kan dette Hensyn ikke tages. Man er nemlig i hvert enkelt Tilfælde nødt til at tage netop de Personer, der kunne eller formodes at kunne give Oplysninger i Sagen, uanset om Bedkommende er rig eller fattig, stærk eller svag, ung eller gammel, kort sagt uden alt Hensyn til, hvilken Byrde det kan være og tidt er for Paagjældende at skulle møde og afgive Vidneforklaring.

Der er ogsaa den meget betydelige Forskjel, at de borgerlige Ombud sædvanlig kun gjælde for et vist Tidsrum og indtil en vis Aldersgrændse, medens Vidnepligten paahviler enhver Mand og Kvinde til enhver Tid og uden Hensyn til, hvor gammel og affældig Bedkommende maatte være.

Seg kan derfor ikke skjønne rettere, end at der er særdeles god Grund til at søge Lovhjemmel for at give Vidnerne et Vederlag for den Byrde, som Vidnepligten maatte medføre.

Naar jeg gaar sammen med det øvrige Udvalg om en fælles Indstilling om en forandret Affattelse af det forelagte Lovforslag, saa er det ikke, fordi jeg finder mig tilfredsstillet ved det foreslaaede. Sagnet fra. Men saa er det kun fordi jeg forudsætter Umuligheden af i Diebliffet at opnaa Mere.

En nærmere Udvikling af mine Grunde til at ville gaa videre paa den foreslaaede Vej skal jeg forbeholde mig at give ved Sagens senere Behandling, forsaavidt der maatte gives Anledning dertil.

Et Mindretal (Høst) kan vel i Almindelighed finde det billigt, at der i offentlige Sager ydes Vidner, som maa foretage Reiser, Befordringsgodtgjørelse, saavel som at der i disse Sager i enkelte Tilfælde, hvor Opfyldelsen af Vidnepligten kan antages at paaføre Bidnet et økonomisk Tab, tillægges dette en passende Godtgjørelse derfor, men nærer dog Betænkelighed ved for Tiden — saalænge Udredelsen af Delinkventomkostningerne paahviler Amts- og Kjøbstadskommunerne — at slutte sig til Forslaget, af Hensyn til den efter Mindretallets Anskuelse ikke ubetydelige Forøgelse af disse Omkostninger, som dette vil medføre for de nævnte, alt isorveien stærkt bebyrdede Kommuner, og som der turde være saa meget mindre Grund til at paalægge dem, som Vidnepligten i offentlige Sager dog ordentligvis kun i ganske saa Tilfælde kan antages trykkende for den Enkelte, der maasse aldrig og maasse kun nogle faa Gange i hele sit Liv vil komme til at afgive Vidneforklaring i disse Sager.

Til at stille Vædringsforslag om en anden Udredelsesmaade af Delinkventomkostninger eller i alt Fald af den Del af disse, som Forslaget vil medføre, finder dette Mindretal imidlertid ikke Anledning.

I Henhold til Flertallets ovenstaaende Bemærkninger foreslaas Lovforslaget affattet saaledes: